

ὀλίγον νὰ περιεργασθῶ τὰς ἑξεις του. Αἱ χεῖρές του ἦσαν ἑτοιμαί ν' ἀρπάσωσιν, οἱ ὀδόντες του νὰ κατάρχωσιν, τιδὴποτε ζωντανόν· τὸ βῆμά του, ἐλαφρόν καὶ ἀθόρυβον, ὡς τὸ τῆς σκιάς, δὲν προεμῆνε τὴν πλησίαν του· περιεπάτει ὡς περιφέρεται ἀρπακτικὸν θηρίον· πᾶν μικρόν ἔχνος ἢ ἐντύπων ἀρεθείσα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὑπὸ τῶν κατωτέρων ζώων εἴλκυε τὸ δξύ-βλέμμα του, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἀπησχόλουν τὴν προσοχήν του τὰ ὑπὲρ κεφαλῆς δένδρα. Βαθέως εἰς τὸ κοίλωμα ὑψηλοῦ τινος κλάδου εὐρίσκετο εἰσέτι κεκρυμμένος ὁ διδελφός, ὁ μέλλων νὰ χρησιμεύσῃ ὡς γεῦμά του. Ψυχρὸς καὶ δριμύς ἔπνεεν ὁ ἄνεμος διὰ τῶν ἐπὶ τῆς ὄχτης τοῦ ποταμοῦ ὑψηλῶν δένδρων, καὶ ὅμως ὁ μελάγχρους ἐκεῖνος ἄγριος ἦτο πάντῃ γυμνός. Ἐὰν ἤμην ἄσπλος, ἤθελον προκρίνει νὰ συναπαντήσω λέοντα παρὰ τὸ νευρώδες ἐκεῖνο δίπουν· ἀλλ' ἤμην ἔφιππος, ἐρωδιασμένος μ' ἐπιστόλια, καὶ ὁ πλατὺς ποταμὸς ἔρρεε μεταξύ μας. Ἐθεώρουν αὐτὸν ἀφ' ὑψηλῆς ὄχτης, καὶ ἐτόλμησα νὰ διαταράξω τὰς μελέτας του διὰ κραυγῆς. Ἐστάθη τότε ἀκίνητος, μ' ἐκύτταξε περίπου ἐν λεπτόν, καὶ ἔπειτα ἀνεχώρησε, μὲ δρομαῖόν τι πηδητικὸν βάδισμα, ἀσυμβίβαστον κατὰ τὸ φαινόμενον μὲ παντὸς εἶδους ἱματισμόν.

Ἡ ΕΚ ΤΗΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ ΩΦΕΛΕΙΑ.

Ἡ ΑΣΘΕΝΕΙΑ, τὸν θάνατον εἰς τὴν μνήμην ἀνακαλοῦσα, γεννᾷ τὴν μετριοφροσύνην· καὶ σύρουσα ἡμᾶς ἐκ τοῦ ὧτιος, ἐνῶ διατρέχομεν τὸ στάδιον τῆς κοσμικῆς πομπῆς καὶ θυμηδίας, κάμνει ὥστε νὰ γνωρίσωμεν ἡμᾶς αὐτούς. Ὁ Πλίνιος λέγει ὅτι ἤθελεν εἶσθαι τὸ ἄκρον τῆς φιλοσοφίας, ἐὰν ἡδυνάμεθα νὰ ἐκπληρώμεν ἐν καιρῷ ὑγείας ὅσα ὑποσχόμεθα ἐν καιρῷ ἀσθενείας· διότι ποῖος ἀσθενὴς ἤτο ποτε ἀσελγής, φιλάργυρος, ἢ φιλόδοξος; Οὐδένα φθονεῖ, οὐδένα θαυμάζει, οὐδένα κολακεύει, οὐδένα περιφρονεῖ, ψεύδη καὶ μύθους δὲν ἀκροάζεται. Καὶ τῶνόντι, ἂν ἔλειπον αἱ τοιαῦται ἀναμνήσεις, εἰς ποίας ὑπερβολὰς δὲν ἤθελον ἐκτραχηλίσσθαι οἱ ἄνθρωποι; ἤθελον εἶσθαι χειρότεροι τίγρεων, λύκων, καὶ λεόντων· ποῖος ἤθελε τοὺς συστέλλει; Ἠγεμόνες, δεσπότες, γονεῖς, ἄρχοντες, δικασταί, φίλοι, ἐχθροί, καλὰ ἢ κακὰ μέσα δὲν δύνανται νὰ μᾶς περιορίσωσιν· ἀλλὰ μικρά τις ἀσθένεια (ὡς παρατηρεῖ ὁ Χρυσόστομος) μᾶς διορθώνει. Ἐὰν ἡ ἀβρῶστία σου ἦναι συνεχὴς καὶ ὀδυνηρά, ἐξ ἀπαντος δὲν θέλει διαρκέσει· καὶ τὸ παραυτίκα ἐλαφρόν τῆς θλίψεως ἡμῶν καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν αἰώνιον βῆρος ὁδῆς κατεργάζεται ἡμῖν. (Β'. Κορ. δ'. 17.) ἔχε

θάβρος· τοσαύτην ἀνδρίαν ἐμπορεῖς νὰ δείξης ἐπὶ τῆς κλίνης σου, ὅτην ἐν πειζομαχίᾳ ἢ ναυμαχίᾳ θέλεις ἀπαλλαχθῇ ἐπὶ τέλους. Ἐν τῷ μεταξύ, ἅς διέλθῃ τὸ στάδιόν τῆς· ἐνδεχόμενον νὰ μένῃ ἐν ὑγείᾳ τὸ πνεῦμά σου. Ὁ Βιλιβάλδος Πιρλίμερος, γερούσιαστῆς Καρόλου τοῦ Ε', ἐκυβέρνησεν ὅλην τὴν Γερμανίαν, κληνῆρης ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐκ ποδᾶγρας. Ὅσον σφοδροτέρα ἡ βάσανός σου, τόσον ὀλιγώτερον θέλει διαρκέσει· καὶ αὐστηρὰ δὲ καὶ φρικώδης ἂν ἦναι πρὸς καιρὸν, παρηγοροῦ, ὡς οἱ μάρτυρες, μὲ τὴν μέλλουσαν τιμὴν καὶ ἀθανασίαν. Ὁ περιβόητος φιλόσοφος Ἐπίκουρος, δεινῶς πάσχων ἐκ πέτρας, παρεμυεῖτο μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ἀθανασίας· ἡ χαρὰ τῆς ψυχῆς του διὰ τὰς σπανίας ἐφευρέσεις του ἀπέκρουε τὴν ὀδύνην τῶν σωματικῶν αὐτοῦ βασάνων.

ΦΗΜΗ, ὡς εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸν, λέγεται πᾶν ὅ,τι διαφημίζεται ὑπὸ πάντων περὶ τινος προσώπου ἢ πράγματος· κοινὴ δὲ δόξα, ἡ γνώμη ἢ ὑπόληψις, τὴν ὁποίαν τὸ κοινὸν ἔχει περὶ τινος. Ἡ φήμη διατρέχει καὶ εἰς τοὺς βαρβάρους καὶ δεδολωμένους λαούς· κοινὴ ὅμως δόξα δὲν μορφοῦται παρὰ εἰς ἔθνη εὐνομούμενα, ὅπου καὶ ὁ νοῦς κρίνει ἐλευθέρως, καὶ ἡ γλῶσσα λαλεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν νόμων ἀφόβως.

ΠΕΡΙ ΥΠΟΚΡΙΣΕΩΣ.

ΥΠΟΚΡΙΣΙΣ λέγεται εἰς τὴν ῥητορικὴν ὁ ἀρμόζων εἰς τὰ λεγόμενα σχηματισμὸς τοῦ σώματος καὶ τῆς φωνῆς. Τοσαύτην δὲ δύναμιν ἔχει ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἡ τοιαύτη ὑπόκρισις, ὥστε καὶ ὁ πλεόν ῥητορικὸς λόγος, στερούμενος ταύτης, φαίνεται ἄψυχος καὶ νεκρός. Διὰ τὴν ἑλλειψιν αὐτῆς ὁ Δημοσθένης ἀπετύχαινε τὴν ἀρχὴν εἰς τὰς δημηγορίας αὐτοῦ, ἐνῶ ἄλλοι πολὺ κατώτεροι ἐκεῖνου ἐνευδοκίμουν. Ὅθεν αἰσθανθεὶς τὴν ἀνάγκην, ἔλαβε μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας μαθήματα εἰς αὐτὴν ἀπὸ Ἀνδρόνικόν τινα ὑποκριτὴν θεάτρου· καὶ ὅτε ἡρωτήθη παρὰ τινος, τί εἶναι εἰς τὴν ῥητορικὴν τὸ πρῶτον, ἡ ὑπόκρισις, ἀπεκρίθη· ἐρωτηθεὶς δὲ, τί δεύτερον, πάλιν, ἡ ὑπόκρισις, εἶπεν· ὡσαύτως καὶ τρίτην φοράν. Ἄλλοτε δὲ πάλιν, ὅτε τις ἤλθε πρὸς αὐτόν, καὶ παρεκάλει γὰρ συνηγορήσῃ κατὰ τινος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔλεγεν ὅτι ἐπληγώθη, Ψεύδεται, εἶπε· δὲν ἔπαθες οὐδὲν ἀφ' ὅσα λέγεις· ἐκεῖνου δὲ εἰπόντος μὲ φωνὴν ἐμπαθεστέραν, Ἐγὼ, Δημοσθένης, δὲν ἔπαθον οὐδέν· Τῶρα τῶνόντι, ἀπεκρίθη, ἀκούω φωνὴν ἡδικομένου. Δικαίως ἔλεγε καὶ ὁ Κικέρων ὅτι « ἡ ῥητορεία ἀνευ ὑποκρίσεως εἶναι μηδὲν· ἡ δὲ ὑπόκρισις καὶ χωρὶς ῥητορείας εἶναι μέγα. » Τέλος

πάντων, τίς ἐκ τῶν ὅσοι ἔτυχε νὰ παρασταθῶσιν εἰς θέατρον δὲν ἶδε, καὶ δὲν ἡσθάνθη τὴν θαυμαστὴν δύναμιν τῆς ὑποκρίσεως; Τραγικὰ πάθη ἀρχαιοτάτων χρόνων, πολλὰ μάλιστα πλαστὰ καὶ μυθώδη, παριστανόμενα καλῶς, κινουσι τοσοῦτον τὴν ψυχὴν, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ σκληροκάρδιοι τύραννοι μαλακύνονται, καὶ πολλάκις καταντῶσι καὶ εἰς δάκρυα, ὅποιον λέγεται ὅτι ἔπαθεν ὁ ὠμότατος τῶν Φεραίων τύραννος. Πόσον λοιπὸν μεγαλητέραν δύναμιν ἔπεται νὰ ἔχωσιν οἱ ἀληθινοὶ λόγοι προφερόμενοι μὲ ὑπόκρισιν.

Ὁ ῥήτωρ παρατηρῶν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν, δύναται ν' ἀποκτήσῃ τὸ παραστατικὸν καὶ εἰς φωνὴν καὶ εἰς σχήματα. Τὸ βλέμμα τοῦ θυμουμένου, ἡ φωνή, τὰ σχήματα τοῦ προσώπου, αἱ κινήσεις τῶν χειρῶν, καὶ ὅλου τοῦ σώματος, εἶναι εἰς τὸν περιέργον ῥήτορα φυσικὰ, νὰ εἴπω οὕτω, μαθήματα ὑποκρίσεως θυμοῦ. Ὁμοίως καὶ τῆς λύπης, καὶ τῆς χαρᾶς, καὶ ὅλων τῶν ἄλλων παθῶν, συχνὰ παραδείγματα βλέπει εἰς τὸ τραγικὸν τοῦτο καὶ κωμικὸν τοῦ κόσμου θέατρον ὡς σοφὸς ὅμως θεατῆς, καὶ ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων, πρέπει νὰ διακρίνῃ τῆς φύσεως τὰς ἐκφράσεις κατὰ τὰ εἶδη καὶ τοὺς βαθμοὺς τῶν παθῶν, καὶ φεύγων τὰς ὑπερβολὰς, νὰ μιμῆται σεμνῶς τὴν φύσιν ἐπὶ τοῦ βήματος.

[Ἐκ τῆς Ῥητορικῆς Ν. ΒΑΜΒΑ.]

ΠΕΡΙ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ.

Ἡ ΠΡΩΤΗ ἰδέα τῆς ωραιότητος ἐγεννήθη κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐκ τῶν χρωμάτων, διότι πολὺν καιρὸν πρὶν τὰ παιδία λάβωσιν ἡδονὴν τινα ἐκ τῶν σχημάτων, ἢ τῆς κινήσεως, τὰ ὅποια ἀμφοτέρω ἀπαιτοῦσι διὰ τὴν ἀντίληψιν αὐτῶν προσκόλλησιν τινα προσοχῆς καὶ σκέψεως, ὁ ὀφθαλμὸς φαίνεται ὅτι συναρπάζεται καὶ ἡδύναται εἰς τὰ λαμπρὰ χρώματα, ἢ τὰ ἀπαστράπτοντα φῶτα. Κλίνω ἀκόμη εἰς τὸ νὰ ὑποπτεύωμαι, ὅτι εἰς τὴν κρίσιν τῶν χωρικῶν τοῦτο τὸ στοιχεῖον τῆς ωραιότητος ὑπερέχει παντὸς ἄλλου, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἐκτίμησιν, τὴν ὅποιαν κάμνουσι τῆς γυναικείας μορφῆς· εἰς δὲ τὰ ἄψυχα κτίσματα τοῦτο ὑπὲρ πᾶν ἄλλο θεωροῦσι μετὰ τινος ἐκστάσεως. Ὅθεν ὁ Ἀκенсиδης, ποιητῆς Ἀγγλος, ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς πλουσίας εἰκό-
νος τῶν νεφῶν, ὅτε ὁ ἥλιος δύνων χρυσώνει αὐτὰ, συμπεραίνει τὴν πρώτην ἀρχὴν τῆς αἰσθήσεως τοῦ ωραίου. «Ἐρώτησε, λέγει, τὸν χωρικὸν νεανίσκον, ὅστις ἀπὸ τῆς μακρᾶς ἐργασίας θερμῆς τινος ἡμέρας ἐπιστρέφων εἰς τὴν οἰκίαν, λησμονεῖ καὶ κόπον καὶ ἀνάπausιν, καὶ βραδύνει τὰ βήματα αὐτοῦ θεωρῶν ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ στερεώματος τὰ ἠλεκτροειδῆ

χρώματα τῶν νεφῶν. Εὐθὺς, μὲ φαίνεται, ἡ ἀγροικὴ αὐτοῦ ἔκφρασις καὶ τὰ χωρικὰ σχήματα θέλουσι δείξει μὲ δύναμιν ἐμφατικωτέραν παρὰ τὴν τῆς γλώσσης τὴν μειδιῶσαν πρὸς τὴν καρδίαν αὐτοῦ μορφὴν τῆς ωραιότητος.»

Ὅχι μόνον εἰς τὴν κρίσιν τῶν παιδίων, ἢ τῶν χωρικῶν, διαπρέπουσι τὰ χρώματα μετὰ τῶν συστατικῶν στοιχείων τῆς ωραιότητος, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἐνδιατρίψαντας τὴν ζωὴν αὐτῶν εἰς τὴν γύμνασιν τῆς αἰσθήσεως τοῦ ωραίου, τὸ ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀκенсиδου θέαμα φυλάττει ἀπαραιμείωτα ὅλα τὰ θέλητρα αὐτοῦ.

«Μεταξὺ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῆς ωραιότητος, λέγει ὁ Ἀδδισὼν, ὁ ὀφθαλμὸς ἡδύναται ἐξαίρετως εἰς τὰ χρώματα. Λαμπροτέραν, ἢ πλεον εὐάρεστον θέαν παρὰ τὴν φαινομένην εἰς τὸν οὐρανόν, ἀνατέλλοντος ἢ δύνοντος τοῦ ἡλίου, δὲν ἀπαντῶμεν εἰς οὐδὲν μέρος τῆς φύσεως. Διὰ τοῦτο βλέπομεν τοὺς ποιητὰς, οἵτινες ἀπευθύνονται πάντοτε πρὸς τὴν φαντασίαν, ὅτι δανεῖζονται τὰ πλείοτερα ἐπιθέτα αὐτῶν ἐκ τῶν χρωμάτων μᾶλλον ἢ ἐκ τινος ἄλλης πηγῆς.»

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΩΜΙΚΟΣ ΣΑΤΥΡΟΣ.

ὍΤΕ ὁ Φίλιππος ἐπανηγύριζε τὴν νίκην τῆς Ὀλύνθου, προσεκάλεσεν εἰς δεῖπνον ὅλους τοὺς σκηνηκοὺς, καὶ τιμῶν μὲ στεφάνους τοὺς ὅσοι ἐξ αὐτῶν ἐφάνησαν τεχνικώτεροι εἰς τοὺς θεατρικοὺς ἀγῶνας, ἠρώτησε καὶ τινα ὀνομαζόμενον Σάτυρον, κωμικὸν ὑποκριτὴν, διὰ τί μόνος αὐτὸς δὲν ζητεῖ οὐδεμίαν χάριν· ἢ τάχα ἐγνώρισεν εἰς τὸν Φίλιππον μικροπρέπειαν, ἢ πρὸς τὴν τέχνην αὐτοῦ ἀπαρέσκειαν; Ὁ Ἀθηναῖος κωμικὸς ἀπεκρίθη, ὅτι ὅσα μὲν οἱ ἄλλοι ζητοῦσι, τούτων δὲν ἔχει οὐδεμίαν χρεῖαν· ὅτι δ' αὐτὸς ἤθελε ζητήσῃ μετὰ χαρᾶς, τοῦτο εἶναι μὲν εὐκόλον εἰς τὸν Φίλιππον νὰ δώσῃ, αὐτὸς ὅμως νὰ ζητήσῃ δὲν τολμᾷ, φοβούμενος μὴ ἀποτύχῃ. Τέλος πάντων, ἀφοῦ ὁ βασιλεὺς, ἀνήσυχος νὰ ἀκούσῃ τὸ ζήτημα τοῦ κωμικοῦ, ἐπρόσταξεν αὐτὸν ἐλευθέρως νὰ εἴπῃ τί θέλει, δὲν ἐζήτησεν ἄλλο, παρὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὰς θυγατέρας τοῦ δολοφονηθέντος φίλου αὐτοῦ Ἀπολλοφάνους τοῦ Πυδναίου, αἵτινες εὐρίσκοντο εἰς τὴν Ὀλυνθον, σταλεῖσαι ἐκεῖ ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας ὑπὸ τῶν συγγενῶν, φοβουμένων τοὺς φονεῖς τοῦ πατρὸς αὐτῶν, καὶ ἐζήτησεν αὐτάς, διὰ νὰ τὰς νυμφεύσῃ ἐξ ἰδίων. Τὸ ζήτημα ἐφάνη εἰς τοὺς παρόντας τόσον παράδοξον, ὥστ' ἔγεινε κρότος πολὺς καὶ εὐφημία παρὰ πάντων, καὶ αὐτὸς ὁ Φίλιππος, κινηθεὶς εἰς φιλάνθρωπίαν, ἐχάρισεν εἰς τὸν Σάτυρον τὰς νέας, καὶ τοι ὁ πατὴρ αὐτῶν εἶχε φονεύσειν Ἀλέξανδρον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Φιλίππου.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΟΓΔΟΥ ΤΟΜΟΥ.